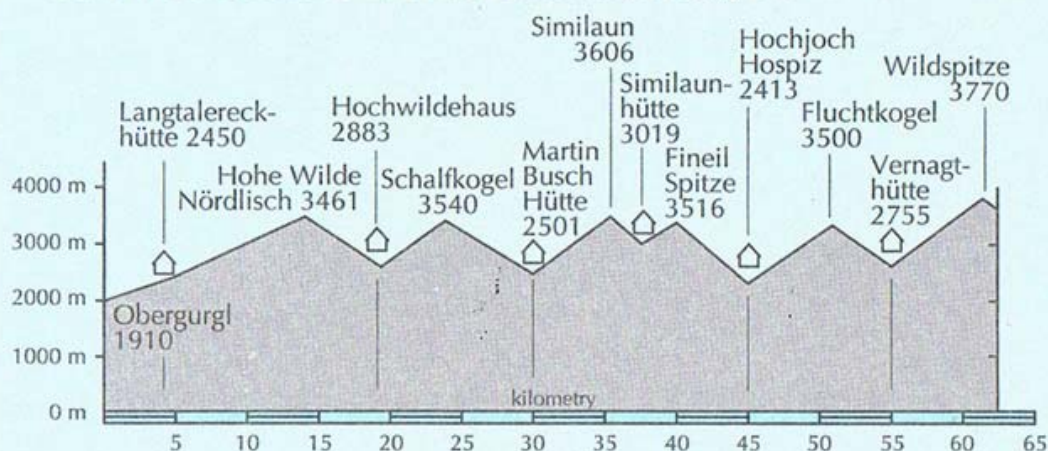

TRASA WYSOKOGÓRSKA W ALPACH ÖTZTALSKICH

Ta wspaniała wysokogórska trasa wiodąca przez masywy i lodowce dol. Ötztal otwiera przed nami możliwość zdobycia najświetniejszych szczytów regionu i z pewnością zasługuje na miano klasyku. W mojej opinii jest to jedna z najlepszych tras narciarskich tej klasy w Alpach. Swoim zasięgiem obejmuje ona dość rozległy obszar, którego sceneria robi na nas ogromne wrażenie. Podejścia na takie szczyty jak Hoche Wilde, Similaun, Fluchtkogel czy Wildspitze przyniosą nam wiele satysfakcji. Co więcej, trasa kończy się godnym uwagi, powiedziałbym wręcz, niezapomnianym zjazdem cichą i odosobnioną dol. Pollestal.

Rzecz jasna Tyrol jest popularny wśród niemieckich i austriackich narciarzy turowych. Spotkamy tu znacznie mniej turystów z innych krajów. Szczęśliwie schroniska są tu przestronne i gościnne, lodowce rozległe, szczytów do zdobycia pod dostatkiem — a wszystko to w rejonie, który choć na tyle duży, że można się w nim naprawdę zatracić, nie przytłoczy nas swoim ogromem.

TRASA WYSOKOGÓRSKA W ALPACH ÖTZTALSKICH Etapy 1–6

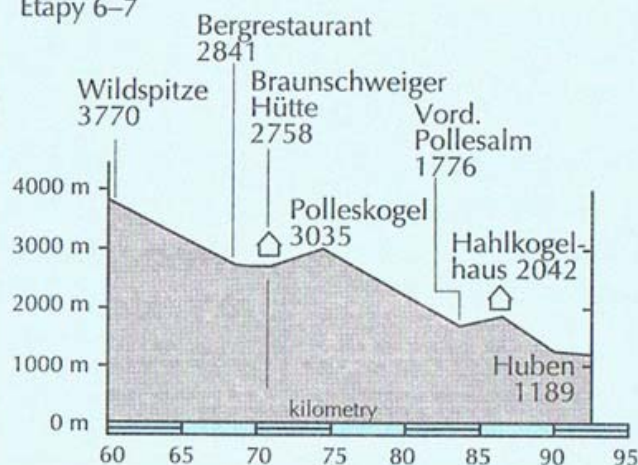
Trasa wysokogórska w Alpach Ötztalskich może być wyzwaniem i źródłem satysfakcji dla każdego narciarza, bez względu na poziom zaawansowania. Turowym nowicjuszom może się ona wydać wymagająca, ale jej ukończenie będzie powodem do dumy. W razie potrzeby każdy może swobodnie dokonywać

modyfikacji lub pomijać niektóre szczyty i, nie rezygnując z całościowego, logicznego porządku trasy, z sukcesem ukończyć opisany szlak. Również bardziej doświadczeni narciarze będą mieli możliwość modyfikowania, wydłużania i urozmaicania proponowanej w niniejszym przewodniku trasy. Wyróżnione w tym rozdziale schroniska stanowią idealną bazę na jednodniowe wypady.

Szczyty Tyrolu to wprawdzie nie czterotysięczniki, ale wspinaczka na nich jest nierzadko bardzo długa. Lodowce i pola śnieżne w dol. Ötztal są naprawdę rozległe, a przede wszystkim gęsto poprzecinane szczelinami, stąd trawersowanie ich wymaga należytej ostrożności i uwagi. Absolutnie nie wolno ich lekceważyć. Długie doliny o stromych zboczach to również poważne zagrożenie lawinowe, zwłaszcza tuż po opadach śniegu. Góry i lodowce rejonu Ötztal to doskonała okolica dla fanów narciarstwa turowego. Region ten prezentuje się najlepiej właśnie w zimowej szacie.

Schroniska w dol. Ötztal, a dokładniej wszystkie w austriackim Tyrolu, nie mają sobie równych pod względem komfortu. W większości należą one do DAV. W rzeczywistości określenie „schronisko”

TRASA WYSOKOGÓRSKA W ALPACH ÖTZTALSKICH
Etapy 6–7

nie opisuje w pełni tego, co niejednokrotnie okazuje się być niewielkim, świetnie prowadzonym hotelem. Jednocześnie niektóre z nich są mniejsze, bardziej oryginalne i w większym stopniu przypominają alpejskie chaty. Bywają bardzo zatłoczone, zwłaszcza w weekendy i w szczycie sezonu letniego, dlatego miejsca powinniśmy koniecznie rezerwować z wyprzedzeniem. Wracając do zalet, schroniska są zazwyczaj otwarte od marca, oferują wspaniałe wyżywienie, a czasami również prysznice z gorącą wodą! Jeśli zaś chodzi o gościnność — w całej dolinie Ötztal nie można jej nic zarzucić.

Zostawiamy za sobą schr. Hochwildehaus po drodze na przeł. Schalfkogeljoch.

INFORMACJE PODSTAWOWE

Początek trasy:	Obergurgl, 1910 m — ponoć najwyższej położona parafia z kościołem w Alpach Wschodnich.
Koniec trasy:	Huben lub Sölden w dolinie Ötztal
Czas przejścia:	6–7 dni
Położenie:	Dolina Ötztal, Austria. To najdłuższa (60 km) z bocznych dolin Innu. Na wysokości zabudowań Zwieselstein, tuż powyżej miejscowości Sölden, główna dolina rozwidla się — odnoga po lewej to dol. Gurgler Tal Ache, prowadząca do Obergurgl i Hochgurgl, natomiast prawa odnoga prowadzi do Vent.
Dojazd:	Droga do doliny Ötztal jest otwarta przez cały rok. Najbliższym lotniskiem jest Innsbruck, ale dogodniejsze może być połączenie z Monachium. W dolinie Innu godne polecenia są połączenia kolejowe. W pobliżu Oetz w dol. Ötztal znajduje się stacja kolejowa, którą linie autobusowe łączą z Sölden, Vent, Obergurgl oraz wszystkimi wioskami w dolinie.
Stopień trudności:	SAM. Jak już wspomniano wyżej, trasa jest umiarkowanie forsowna. Można ją jednak zmodyfikować, tak aby obniżyć poziom jej trudności, dostosowując go do umiejętności tych, którzy dopiero zaczynają lub niedawno rozpoczęli swoją przygodę z narciarstwem turem, a są dobrymi narciarzami zjazdowymi.
Najdogodniejszy okres:	Od marca do połowy maja.
Zakwaterowanie i wyżywienie:	W Obergurgl mamy do dyspozycji 90 hoteli i pensjonatów, duży wybór restauracji i kilka sklepów. Sölden jest większe i znajdziemy tam również sklepy ze sprzętem. W schroniskach będziemy mieli zapewnioną pełną obsługę, łącznie z zestawami obiadowymi, tak więc możemy przemieszczać się „na lekko” i uzupełniać zapasy w kolejnych schroniskach.
Mapy:	Freytag & Berndt, 1:50 000, WK 251 Ötztal-Pitztal-Kaunertal-Wildspitze. Arkusz ten pokrywa cały obszar, nie jest jednak idealny jeśli chodzi o nawigację. Trasy narciarskie są oznaczone. Inny wariant to mapy Alpenvereinskarte, 1:25 000 — w zasadzie najlepsze, ale żeby pokryć cały obszar potrzebne są aż cztery: 30/1 Ötztaler Alpen-Gurgl, 30/2 Ötztaler Alpen-Weisskugel, 30/6 Ötztaler Alpen-Wildspitze, 30/5 Ötztaler Alpen-Sölden (ostatniej z map autor nie wymienia, ale obejmuje ona brakujący pn. odcinek trasy — przyp. red.). Główne trasy narciarskie są zaznaczone.

PODSUMOWANIE TRASY

Etap 1: Obergurgl, 1910 m – schr. Schönwieshütte, 2262 m – schr. Langtalereckhütte, 2450 m

Etap 2: schr. Langtalereckhütte, 2450 m – Hohe Wilde Nördlich, 3461 m – Annakogel, 3336 m – lod. Gurgler Ferner – schr. Hochwildehaus, 2883 m

Etap 3: schr. Hochwildehaus, 2883 m. – przeł. Schalfkogeljoch, 3375 m – Schalfkogel, 3540 m – schr. Martin Busch Hütte, 2501 m

Etap 4: schr. Martin Busch Hütte, 2501 m – Similaun, 3606 m – schr. Similaunhütte, 3019 m – przeł. Hauslabjoch, 3279 m – schr. Hochjoch Hospiz, 2413 m

Etap 5: schr. Hochjoch Hospiz, 2413 m – Fluchtkogel, 3500 m – schr. Vernagthütte, 2755 m

Etap 6: schr. Vernagthütte, 2755 m – przeł. Brochkogeljoch 3423 m – Wildspitze, 3770 m – lod. Mittelbergferner, ok. 2700 m – schr. Braunschweiger Hütte, 2758 m

Etap 7: schr. Braunschweiger Hütte, 2758 m – Pitztaler Jöchl, 2996 m – Südl. Pollesjoch, 2961 m – Hinter Pollesalm, 2102 m – Huben, 1189 m

PRZEBIEG TRASY**Etap 1**

Obergurgl, 1910 m – schr. Schönwieshütte, 2262 m – schr. Langtalereckhütte, 2450 m

Suma podejść:	529 m, nie licząc wjazdu kolejką
Stopień trudności:	Łatwy etap, ale istnieje zagrożenie lawinowe.
Przeważająca ekspozycja:	pn.-zach.
Czas:	2½ godz.

Pierwszy etap jest bardzo łagodny, potraktujmy go zatem jako okazję do zajęcia dobrej pozycji przed dalszą częścią wyprawy. Możemy spokojnie połączyć go z poranną jazdą po nartostradach lub pozwolić sobie na późniejsze wyjście. Warto zaznaczyć, że ze schr. Langtalereckhütte możemy wejść na nartach na co najmniej pięć szczytów.

Choć nic nie stoi na przeszkodzie, by startować z Obergurgl i połączyć 1 i 2 etap naszej trasy, lepiej będzie z Obergurgl dojść do schr. Langtalereckhütte i stąd rozpocząć 2 etap.

Z Obergurgl docieramy do ośrodka sportowego Bundes-Sportheim, a następnie kierujemy się wzdłuż tras narciarskich do schr. Schönwieshütte. Możemy skorzystać z wyciągów orczykowych, co powinno zaoszczędzić nam ok. 30 min. Ze schroniska podążamy szlakiem wiodącym powyżej potoku Gurgler Ache do schr. Langtalereckhütte. Stok, po którym idziemy, ma ekspozycję pn.-zach. i jest łatwy do pokonania, ale po obfitych opadach śniegu może stwarzać pewne zagrożenie lawinowe.

Etap 2

Schr. Langtalereckhütte, 2450 m – Hohe Wilde Nördlich, 3461 m – Annakogel, 3336 m – lod. Gurgler Ferner – schr. Hochwildehaus, 2883 m

Suma podejść:	1011 m
Suma zejść:	578 m
Stopień trudności:	PD– na końcowym odcinku grani. Poruszamy się głównie po lodowcu — uwaga na szczeliny.
Przeważająca ekspozycja:	pn., pn.-zach.
Czas:	4 godz. podejścia, 6 godz. łącznie

Hohe Wilde, 3482 m (wysokość wierzchołka pd. — przyp. red.), jest jednym z wielu wspaniałych szczytów, jakie dol. Ötztal oferuje amatorom

narciarstwa wysokogórskiego. Stanowi przy tym doskonały akcent na początek trasy. Ze schroniska idziemy na fokach na pd. dol. Langtal, docierając w ten sposób do jęzora cofającego się lod. Langtaler Ferner, poniżej grani Hinter Ackerlen. Kontynuujemy podejście mniej więcej środkiem lodowca, aż do momentu, gdy na wysokości ok. 2800 m znajdziemy się w miejscu najdogodniejszym do przecięcia go w poprzek. Przechodzimy więc na zach. brzeg lodowca (prawy, patrząc w górę), poniżej przeł. Schwärzenjoch. Kontynuujemy marsz w kierunku szczytu Annakogel, starając się ominąć obszar najbardziej spękanego lodu po naszej lewej stronie. Idziemy ku podnóżom stromego zbocza prowadzącego do siodła (punkt wysokościowy 3290 m) na grani na pd. od Annakogel. Tym zboczem wspinamy się na siodło. W zależności od warunków może zaistnieć konieczność niesienia nart podczas wspinaczki.

Po drugiej stronie przełęczy zazwyczaj znajduje się zagłębienie powstałe w wyniku wywiewania śniegu przez wiatr. Kontynuujemy podejście aż do pierwszych skał na pn. grani Hohe Wilde. Tu zazwyczaj zostawiamy narty. Na grań wspinamy się, używając stalowych poręczówek. Następnie czeka nas krótkie zejście i równie krótki, aczkolwiek eksponowany trawers po wsch. stronie grani na szczyt północny. Większość narciarzy doszedłszy do tego miejsca, zawraca. Wyższy, pd. wierzchołek jest nieco trudniejszy do zdobycia. Skalista droga poprowadzona eksponowaną granią łączącą oba szczyty nazywa się Gustav-Becker-Weg. Schodzimy drogą podejścia do miejsca, gdzie zostawiliśmy narty.

Zjeżdżając z powrotem, mijamy zagłębienie w śniegu. Trzymamy się blisko skał Annakogel, jadąc na lewo od nich i tym samym omijając strefę

szczelin po naszej lewej stronie. Od Annakogel w dół na pn.-zach. odchodzi grań Mitterkamm. Kierujemy się wzdłuż niej do punktu wysokościowego 3208 m i przekraczamy śnieżne siodło (punkt wysokościowy 3150 m). Nie jest ono opisane na mapie, ale znane jest jako przeł. Annajoch (stąd, podchodząc jego łatwym pn. zboczem, można zdobyć symetryczny szczyt Annakogel). Znajdujemy się blisko wsch. odnogi lodowca Gurgler Ferner, poniżej pn. ściany szczytu Annakogel. Pozostając po wsch. stronie Mitterkamm, zjeżdżamy lod. Gurgler Ferner aż do schroniska Hochwildehaus. Zbudowane w 1927 r. schronisko stoi na kamiennej platformie. Świetnie widać stąd trasę, którą będziemy pokonywali następnego dnia. Z tarasu możemy również podziwiać wspaniałą panoramę otaczających nas szczytów i lodowców.

Etap 3

Schr. Hochwildehaus, 2883 m. – przeł. Schalfkogeljoch, 3375 m – Schalfkogel, 3540 m – schr. Martin Busch Hütte, 2501 m

Suma podejść:	657 m
Suma zejść:	1039 m
Stopień trudności:	F+. Wspinaczka z lod. Gurgler Ferner na lod. Kleinleiten Ferner wiedzie stosunkowo stromym żłebem wyłobionym przez cofający się lodowiec. Choć podejście samo w sobie nie jest trudne, po obfitych opadach śniegu może pojawić się zagrożenie lawinowe.
Przeważająca ekspozycja:	wsch., pd., zach.
Czas:	2–3 godz. podejścia, 5 godz. łącznie

Celem tego etapu jest schr. Martin Busch Hütte, które stanowi ważny punkt wypadowy dla narciarzy turowych. Jest co najmniej dziesięć szczytów, które wiosną można zdobyć na nartach właśnie z tego schroniska.

Ze schr. Hochwildehaus wyruszamy na pd. a następnie skręcamy na zach., aby przeciąć lod. Gurgler Ferner i dotrzeć do jego lewego (zach.) brzegu poniżej niewielkiego, lecz stromego i spękanego lod. Kleinleiten Ferner. Leży on u podnóża szczytu Schalfkogel. Z jezora tego opadającego kaskadami lodowca schodzi niebezpieczny lodospad. Cofający się lód pozostawił po sobie po stronie pn. wyraźny żleb. Biegnie on między granicą lodu a wsch. granią Schalfkogel. Należy tu zachować szczególną ostrożność, zwłaszcza po obfitych opadach śniegu. Dochodzimy żlebem na pn. brzeg lodowca, mniej więcej na wysokość 3100 m, a następnie przecinamy go, kierując się na szczyt Kleinleiten spitze. Dalej zataczamy szeroki łuk na zach., dzięki czemu omijamy szczeliny i możemy wejść na przeł. Schalfkogeljoch, 3375 m.

Będąc już na przełęczy, możemy wybierać między dwoma szczytami. Kleinleiten spitze, 3445 m, jest łatwo dostępny przez jego pn. grąń. Na szczyt Schalfkogel, 3540 m, bez większych trudności wejdziemy jego pd. granią, zostawiwszy uprzednio narty na wysokości 3476 m. Szybkie i sprawne grupy mogą się pokusić o zdobycie obu wierzchołków.

Po zach. stronie przeł. Schalfkogeljoch, 3375 m, czeka nas zejście stromym, skalistym zboczem. Najbezpieczniej będzie pokonać je pieszo, o ile warunki śnieżne pozwolą na zjazd na nartach.

Kiedy już znajdziemy się na bardziej łagodnym lod. Nördlichen Schalfferner, trzymajmy się jego prawego (pn.) brzegu, aby uniknąć oczywistego zagrożenia ze strony szczelin i bezpiecznie zjechać do zagłębienia moreny poniżej. Zjeżdżamy tym zagłębieniem na pd.-zach., miejscami dość stromo, aby na wys. ok. 2700 m dotrzeć do głównego lodowca — Schalfferner. Skręcamy na pn.-zach.

i zjeżdżamy jego prawym brzegiem, omijając w ten sposób niewielki lodospad na wysokości jezora lodowca. Następnie kontynuujemy zjazd doliną na zach., do punktu w pobliżu miejsca, gdzie strumień Niederjoch wpływa do głównej doliny. Na drugim brzegu stoi schr. Martin Busch Hütte, 2501 m. Dotrzemy doń bez względu na to, którą stroną strumienia zdecydujemy się podchodzić.

Etap 4

Schr. Martin Busch Hütte, 2501 m – Similaun, 3606 m – schr. Similaunhütte, 3019 m – przeł. Hauslabjoch, 3279 m – schr. Hochjoch Hospiz, 2413 m

Suma podejść:	1105 m na Similaun, 1365 m łącznie
Suma zejść:	1454 m
Stopień trudności:	F+ na grani szczytowej
Przeważająca ekspozycja:	wsch., pn., zach.
Czas:	4 godz. na Similaun, 6–7 godz. łącznie

Nasz dzień rozpoczynamy od łagodnego podejścia na pd.-zach. w głąb doliny potoku Niederjoch. Z początku idziemy drogą jak do schr. Similaun Hütte. Na wysokości ok. 2600 m, szlak prowadzący do schroniska odbija w prawo, my natomiast podążamy dalej dnem doliny w kierunku jezora

Wejście na Similaun ze schr. Martin Busch Hütte – powyżej wznosi się dobrze widoczna grań Marzellkamm, fot. Stawart Mackenzie.

Wracamy do miejsca, gdzie zostawiliśmy narty i zjeżdżamy szerokimi stokami na zach.-pn.-zach., trzymając się na pd. od widocznej skalnej wyspy (punkt wysokościowy 3260 m). Następnie obieramy kierunek zach., aby dotrzeć do nieco już naruszonego zębem czasu, niemniej uroczego i bardzo przyjaznego schroniska Similaunhütte.

Stąd zjeżdżamy krótkim odcinkiem na pn., do miejsca, z którego będziemy mogli skierować się na zach. W ten sposób dotrzemy do niewielkiego lodowca poniżej przeł. Hauslabjoch, 3279 m. Przecinamy go, kierując się na zach., a następnie szerokim łukiem na pd. podchodzimy na przełęcz. Znajdujemy się niedaleko miejsca, w którym znaleziono człowieka lodu — Oetzi! W 1991 r. niemieccy turyści Helmut i Erika Simon znaleźli ciało Oetziego nieco na pd. od przeł. Hauslabjoch, na granicy austriacko-włoskiej. Za pomocą techniki datowania radiowęglowego ustalono, że ciało pochodzi z 3300 r. przed Chr. Są to najstarsze naturalnie zmumifikowane szczątki ludzkie jakie kiedykolwiek odkryto. Latem miejsce to jest bardzo ciekawe, niewiele jednak zobaczymy, kiedy przykrywa je pierzyna śniegu.

Z przeł. Hauslabjoch czeka nas wspaniały zjazd. Rozpoczynamy, kierując się na pn. trawersem w poprzek zboczy Hauslabkogel do pn. skraju lod. Hochjochferner. Przejeżdżamy w pobliżu deszczomierza, a następnie zjeżdżamy dość stromo na pn.-zach. w kierunku punktu wysokościowego 2644 m, gdzie znów skręcamy na pn. W ten sposób wzdłuż doliny dotrzemy do miejsca, gdzie łączy się ona z dol. Rofental. W tym miejscu znajdujemy się już naprzeciwko schr. Hochjoch Hospiz, 2413 m. Zjeżdżamy stromo na pn. do dna doliny i wspinamy się po skosie w prawo, aby dotrzeć do zabudowań. ►

Łatwiejszy wariant

Prostszy wariant trasy zakłada, że nie będziemy wchodzić na Similaun i na przeł. Hauslabjoch skierujemy się bezpośrednio ze schr. Martin Busch Hütte. Z przełęczy możemy wejść na szczyt Fineil Spitz, 3516 m, jego pn. granią.

Etap 5

Schr. Hochjoch Hospiz, 2413 m – Fluchtkogel, 3500 m – schr. Vernagthütte, 2755 m

Suma podejść:	1087 m
Suma zejść:	745 m
Stopień trudności:	F
Przeważająca ekspozycja:	pd., wsch.
Czas:	3 godz. podejścia, 4–5 godz. łącznie

Zjazd lod. Hochjochferner w kierunku dol. Rofental.

Ze schroniska podchodzimy łagodnie na pn.-zach. wzdłuż letniej ścieżki znanej jako Delorette Weg. Wspinając się, mijamy deszczomierz i kontynuujemy podejście w kierunku jezora lod. Kesselwandferner. Idziemy jego pn., to jest prawym (patrzac w górę) brzegiem, aż na wysokości ok. 3160 m dotrzemy do rozległego pola śnieżnego

w pobliżu przeł. Branderburger Jöchl. Po drugiej stronie dojrzymy schr. Brandenburgerhaus. Kontynuujemy podejście mniej więcej środkową częścią lod. Kesselwandferner, kierując się na pn., drogą na szczyt Fluchtkogel. Wyżej trawersujemy po skosie w kierunku przeł. Obere Guslarjoch, a następnie rozpoczynamy ostatni, stromy odcinek wspinaczki prawą stroną zbocza Fluchtkogel, 3500 m, aby dotrzeć na sam szczyt.

Zjeżdżamy na przeł. Obere Guslarjoch. Przekroczwszy ją, znajdziemy się na lod. Guslarferner. Kontynuujemy zjazd na wsch. pięknymi, choć mocno spękanymi zboczami lodowca, aby dotrzeć do moreny (po jego drugiej stronie), na której usytuowane jest schr. Vernagthütte. Musimy pamiętać, że prawdopodobnie będziemy zjeżdżać równolegle do linii szczelin.

Etap 6

Schr. Vernagthütte, 2755 m – przeł. Brochkogeljoch 3423 m – Wildspitze, 3770 m – lod. Mittelbergferner, ok. 2700 m – schr. Braunschweiger Hütte, 2758 m

Suma podejść:	1115 m
Suma zejść:	1070 m
Stopień trudności:	PD–. Kluczowy etap trasy, uwieńczony zdobyciem najwyższego szczytu Tyrolu. Podejście, podczas którego lina i raki mogą okazać się konieczne do pokonania ostatniego odcinka — eksponowanej i skalistej grani szczytowej.
Przeważająca ekspozycja:	pd.-wsch., zach., pn.
Czas:	4 godz. podejścia, 6–7 godz. łącznie

Jest to pod każdym względem kulminacyjny punkt naszej trasy. Będziemy mieli okazję zdobyć Wildspitze, najwyższy szczyt w Tyrolu, a także pokonać serię malowniczych lodowców i przełęczy. Daje to zawsze wiele satysfakcji i stanowi

esencję każdej trasy. Ze schroniska kierujemy się wzdłuż morenowych zboczy na pn.-pn.-zach., trawersując poniżej skał Hintergrasl Spitze. Na wysokości ok. 2880 m trawersujemy na pn., do niewielkiego garbu (zaznaczonego na mapie jako niemal idealnie okrągły kontur), blisko jezora lod. Grosser Vernagtferner. Podchodzimy na pn. słabo widoczną półką pomiędzy lodospadami do miejsca, gdzie lód robi wyłom w paśmie skał. W ten sposób docieramy do głównej połaci lod. Grosser Vernagtferner. Podchodzimy na pn.-wsch. do skalnej ostrogi, która opada na pd.-zach. ze szczytu Petersenspitze i przeł. Brochkogeljoch. Obchodzimy ją i, cały czas trzymając się blisko jej podnóży, po jej wsch. stronie rozpoczynamy podejście skrajem lod. Kleiner Vernagtferner. Pokonujemy ostatni stromy odcinek, aby dotrzeć na przeł. Brochkogeljoch, 3423 m. Z tego miejsca podejście na szczyt Petersen Spitze, 3484 m, jest już łatwe.

Wildspitze, 3770 m, to nieco większe wyzwanie. Szczyt nie tylko wspaniale się prezentuje — jest to także najwyższy wierzchołek Tyrolu. Po raz pierwszy został zdobyty w roku 1848 (mowa o niższym wierzchołku, wyższy został zdobyty dopiero w 1861 r. — przyp. red.).

Z siodła kontynuujemy marsz dookoła podstawy szczytu Hinter Brochkogel w kierunku rozległego śnieżnego zagłębienia. Przekraczamy je, kierując się na wsch. ku wspaniałej zach. ścianie Wildspitze. Od miejsca, gdzie lodowiec staje się bardziej stromy, trzymamy się pn. skraju doliny lodowcowej, tuż poniżej skalistej grani prowadzącej na pn. wierzchołek góry. Dzięki temu ominiemy główną strefę szczelin. Na wysokości ok. 3600 m podchodzimy po skosie w prawo, kierując się na niewielkie siodło u podnóża grani pd.-zach., na wsch. od punktu wysokościowego 3686 m.

Na siodle zostawiamy narty i wzdłuż skalistego grzbietu dochodzimy do dużego krzyża na szczycie. Wyznacza on najwyższy punkt zarówno naszej trasy, jak i całego Tyrolu. Na wierzchołek północny, kilka metrów niżej, prowadzi prosty trawers. Mogą się tu przydać lina i raki.

Drogą podejścia wracamy aż do podnóża szczytu Hinter Brochkogel. Dalej zjeżdżamy szerokim łukiem na pn.-zach., trzymając się zdecydowanie na lewo od spękanej i pokrytej szczelinami części lodowca. Na wysokości ok. 3300 m obieramy kierunek wsch. i, klucząc między szczelinami, odnajdujemy drogę między wyraźnie widocznymi lodospadami. W ten sposób kierujemy się na pn. ku podnóżom przeł. Mittelbergjoch, 3166 m. Końcowy, stromy odcinek wspinaczki prowadzi nas na wyraźnie rysującą się przełęcz, będącą jakby bramą do innego świata!

Po drugiej stronie przełęczy znajduje się rozległy lod. Mittelbergferner i nowopowstały rejon narciarski. Zjeżdżamy wzdłuż wyciągu orczykowego do ogromnej stacji kolejki. Dalej, bez większego wysiłku, podążamy w dół na pn.-wsch., ponownie docierając do lodowca na wysokości ok. 2700 m. Przekraczamy go i z łatwością podchodzimy do schr. Braunschweiger Hütte, 2758 m.

W przypadku złej pogody lub konieczności wcześniejszego zakończenia wędrówki możemy zjechać z przeł. Brochkogeljoch bądź z samego Wildspitze do schr. Breslauer Hütte i dalej do Vent przez Mitterkarjoch — wąską, ale dobrze widoczną przełęcz między szczytami Hinter Brochkogel i Wildspitze. Możliwy jest również zjazd od stacji kolejki do Mittelberg w dol. Pitztal. Należy jednak pamiętać, że ewentualny powrót do Obergurgl oznacza konieczność pokonania długiego odcinka poprowadzonego drogą.

Etap 7

Schr. Braunschweiger Hütte, 2758 m – Pitztaler Jöchl, 2996 m – Südl. Pollesjoch, 2961 m – Hinter Pollesalm, 2102 m – Huben, 1189 m

Suma podejść:	300 m
Suma zejść:	1807 m
Stopień trudności:	Łatwy etap, niemniej aby ukończyć trasę możemy być zmuszeni do pokonania pewnego odcinka pomagając sobie kijkami lub pieszo. Zagrożenie lawinowe w dol. Pollestal. Wskazane wczesne wyjście.
Przeważająca ekspozycja:	pd.-zach., pd.-wsch.
Czas:	3–4 godz.

Kolejny wspaniały dzień w dzikiej i odludnej scenerii i to pomimo bliskości głównych kurortów narciarskich.

Aby ze schr. Braunschweiger Hütte szybko powrócić do Sölden, wystarczy przekroczyć przeł. Rettenbachjoch bądź Pitztaler Jöchl i zjechać nartostradami do Hochsölden. Jednak znacznie przyjemniejsze zakończenie naszej trasy prowadzi romantyczną dol. Pollestal, która biegnie w kierunku pn., aby w miejscowości Huben połączyć się z dol. Ötztal. Zjazd Pollestal, dziką i położoną z dala od głównych szlaków doliną, która od przeł. Pollesjoch do doliny Ötztal liczy 10 km, jest przez wielu uważany za jeden z najwspanialszych w Tyrolu i to nawet jeśli na końcu będziemy musieli pomóc sobie kijkami lub zdjąć narty i pieszo pokonać krótki, płaski odcinek.

Ze schroniska podchodzimy kotliną do podnóża przeł. Pitztaler Jöchl, na którą zapewne najlepiej będzie wspiąć się pieszo. Po drugiej stronie przełęczy zjeżdżamy po przekątnej, koło wyciągu narciarskiego, do podnóża śnieżnego żlebu, który schodzi ze szczytu Polleskogel. Podchodzimy tym

Istnieje również drugi, bardzo polecany wariant, zakładający wejście na Äusserealm i przejście wzdłuż poziomic do schr. Hahlkogelhaus, skąd końcowy zjazd prowadzi do Huben. Jeśli dopisze nam szczęście, całą trasę uda nam się pokonać bez zdejmowania nart!

TRASA WYSOKOGÓRSKA W ALPACH ÖTZTALSKICH: PRZYDATNE INFORMACJE

Numer kierunkowy do Austrii: 0043

Schroniska

Langtalereckhütte, 2450 m, (DAV)

Tel.: 0043 664 526 86 55

Dozorowane od początku marca do poł. maja. Sala zimowa na 14 osób.

Hochwildehaus, 2883 m, (DAV)

Tel.: 0043 664 526 86 55

Dozorowane od marca do poł. maja. Sala zimowa w Fidelitashütte (na 12 osób).

Martin Busch Hütte, 2501 m, (DAV)

Tel.: 0043 5254 8130

Dozorowane od początku marca do poł. maja. Sala zimowa na 15 osób.

Hochjoch Hospiz, 2413 m (DAV)

Tel.: 0043 720 34 78 21

Tel. kom.: 0043 676 630 59 98

Dozorowane od poł. marca do poł. maja. Sala zimowa na 20 osób.

Vernagthütte, 2755 m (DAV)

Tel. kom.: 0043 664 14 12 119

Dozorowane od początku marca do poł. maja. Sala zimowa na 22 osoby.

Braunschweiger Hütte, 2758 m (DAV)

Tel.: 0043 664 53 53 722

Dozorowane od poł. marca do końca kwietnia. Sala zimowa na 11 osób.

Przydatne kontakty

Organizacja turystyczna (*Tourismusverband*) Obergurgl-Hochgurgl

Tel.: 0043 5720 0100

www.obergurgl.com

Komunikaty lawinowe

Vorarlberg

www.vorarlberg.at/lawine/

0043 5522 1588

Tyrol

www.lawine.at/tirol/

0043 512 1588

Telefony alarmowe

Rega

Tel. ogólny: 1414 (Szwajcaria),

0041 333 333 333 (z zagranicy)

Austria, tel.: 140

Policja, tel.: 133